

"Er is een tijd om geboren te worden".
(een tijd om te baren)

Prediker 3:2a

Alles heeft een bestemde tijd.

Wie bepaalt de tijd van het baren?

Wie bepaalt de tijd van het sterven?

God. Hij heeft onze bepalingen gemaakt. Het getal van onze jaren, maanden en dagen heeft Hij vastgesteld.

Niemand van ons heeft deze dingen in zijn macht. Wie kan één el tot zijn lengte toedoen?

Misschien zijn we blij met een "tijd om te baren".

Misschien bedenken we het wonder van het "voortgebracht" zijn.

Misschien is er verwondering om de genade, dat, ondanks onze val en afval van God, het "baren" door mag gaan.

Eva riep, na de geboorte van haar eersteling: Kaïn.. ik heb een man van de Heere gekregen.

't Kan ook zijn dat we denken: Waartoe die tijd om te baren? Hoelang dragen we de dood vruchten? Hoe lang zullen vrouwen nog worstelen om het leven? Leven, dat toch sterven moet!

Baren en sterven liggen zo dicht bij elkaar. Voortbrengen en verliezen. Ben-Oni: Zoon van smarten.

Wat heeft het allemaal voor zin? Het ene geslacht gaat en het andere geslacht komt. In het ene huis worden tranen geschreid omdat er geen tijd om te baren is.. In het andere huis worden tranen gestort om de moeite en het verdriet vanwege kinderen die niet luisteren en hun eigen wegen gaan.

Zou het niet beter zijn geweest als het menselijk geslacht uitgestorven ware? Wat heeft het "gebaarde" ons gebracht? Bloed, rouw, gekrijt, geweld, tranen zonder tal.

De grootste geweldenaar, voor wie de wereld te klein was, bleef niet anders over dan een kist van zes planken.

Een tijd om te baren. Een door God bestemde tijd. O, waarom heeft God zulk een bestemde tijd gegeven?

Een Indisch dichter drukt het zo uit:

Honderd jaar leeft de mens ten hoogste, en de helft gaat heen al slapend des nachts;
Verder wordt van die andere helft ook nog de helft doorleefd als grijsaard of kind,
En veel zorg en verdriet om scheiding enzovoorts bederft wat nog overblijft--
Wat kan ons in dit leven, vluchtig als het schuim der zee, nog strekken tot vreugd?

En een onbekende Job uit Babylonië klaagt:

De mensen zijn slechts stervelingen,
vandaag nog levend, morgen dood;
hun loflied is nog nauw gezongen
of klaaggezing treedt in zijn plaats.
Bij hongersnood zijn zij als doden,
maar weldoorvoed doen zij als een god;
gaat het hun goed, naar hun begeren,
dan toont zich dra hun trotse aard;
den hemel zouden zij bestormen,
wanneer hun dat slechts moog'lijk scheen,
maar als de zware dagen komen,
ineens is al hun wijsheid heen.....

Een tijd om te baren. Een bestemde tijd!

Laat ons de blik afwenden van onze barensweeën. Wij hebben niet dan wind gebaard. Eeuwig ijdel, zinloos zou alle geboorte zijn, als er niet, midden in de chaos, één enige geboorte te melden was. Tussen barenden en geborenen is het geschied: Want het geschiedde, als Jozef en Maria te Bethlehem waren, dat de dagen vervuld werden dat zij baren zoude. En zij BAARDE haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en leide Hem neder in de kribbe, omdat voor hen- lieden geen plaats was in de herberg.

Dit is de BESTEMDE TIJD...de VOLHEID DES TIJDS.
Hier is de Wortel van David. Niet andersom. Da-
vid is niet de wortel van Jezus! maar Jezus is
de Wortel van David. Hij is de Levenswortel, de
Eeuwige, Die in de tijd in ons vlees gekomen is.
Geworden uit een vrouw, geworden onder de wet.
Opdat Hij degenen die onder de vloek der wet
tot ijdelheid geworden zijn, verlossen zou van
deze vloek. Looft Hem, de Bron van 't leven!

In de stal ligt een kind.

In de stal ligt HET KIND!

In de stal ligt God.

Geopenbaard in het vlees. Er is een tijd om te
baren.

Wie heeft de prediking geloofd? Wie zag de arm
des Heeren in de kribbe?

In één van z'n gedichten laat van der Plas de
vrouw van de herbergier te Bethlehem, zeggen:

Het is jaren geleden, dat van die vrouw.

Ik voel nòg de kou van jaren geleden.

De wind lag als een slang om het huis heengerold.

De gelagkamer was één haard, en och heden,
wat zaten we vol.

Onze eigen kamer was zelfs bezet

(de kas stond onder bed)

en sommige dames waren hardop ontevreden.

Zo'n volkstelling--mijn hoofd was op hol.

En beneden

het gedrang en gezang

en het drinken van de heren.

Zelfs Judith, net twaalf, hielp de meiden serve-
ren,

doodsbleek, doodsbang

(God weet wat ze met haar deden)

als ze riepen: Wil je ons liedje niet leren?

Ze zaten zelfs te dobbelen op de gang.

Hoe wild de sneeuwjacht buiten was

merkten we pas toen we in de nacht

die keurige stumperds aan de voordeur vonden.

Wat konden we doen? We zaten vol.

De vrouw kon niet meer staan: haar lippen bewo-

gen.

Het was haar tijd. De zweetdruppels stonden als parels boven haar ogen.

Ik kon ze alleen de stal laten zien.

Ik schaamde me zo

om wat ik ze daar moest laten zien:

de beesten, de lege zakken, het stro

en omdat je zo duidelijk kon horen

hoe er vóór geroepen werd om wijn.

Vlak daarop moet het Kind geboren zijn.....

Wie heeft de prediking geloofd? Ja, toch! De prediking werd geloofd en wordt geloofd. Immers, er is een tijd om te baren.

Dan komt het Kind ter wereld in,

verlaten herders hun gewin,

en eng'len zingen blij van zin:

Vrede op aarde..een nieuw begin!

Ziedaar, de Bestemde tijd. Zij, die baren zoude, heeft gebaard!

Bestemde tijd:

Een tijd om lief te hebben. Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn Eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar eeuwig leven hebbe.

Een tijd om stenen te verzamelen: Bereidt de

weg! Ik zal uw stenen gans sierlijk leggen. Zo wordt gij ook zelven, als levende stenen, gebouwd tot een geestelijk huis.

Een tijd om te omhelzen: Zijn rechterhand omhelze mij. Gij hebt mijn ziel liefelijk omhelsd.

Een tijd om te lachen: Toen werd onze mond vervuld met lachen en onze tong met gejuich. Al

wie het hoort, zal met mij lachen (Izak-Jezus).

Zalig de wenenden! Zij zullen lachen.

Een tijd om te planten: Ik zal hun een Plant van Naam verwekken.

En daar is het Woord, dat in u geplant wordt.

Een tijd om te genezen: Hij geneest de gebrokenen van harte. Ja, God zal de afekeringen genezen.

Een tijd om op te springen: Hij komt, springende op de bergen. Alsdan zal de kreupele springen

als een hert.

Een tijd om te zoeken: Want de Zoon des menschen is gekomen om te zoeken en zalig te maken wat verloren was.

Een tijd om te bewaren: Maar Ik ken Mijn Vader, en bewaar Zijn Woord. Die Gij Mij gegeven heb, heb Ik bewaard.

Een tijd om toe te naaien: De Heere zal de breuk Zijns volks verbinden.

Een tijd om te spreken: Ik heb geloofd, daarom heb ik gesproken. Ik ben het, die met u spreek. Nooit heeft een mens alzo gesproken.

Een tijd van vrede: Vrede laat Ik u en Mijn vrede geef Ik u.

Waarlijk, God heeft de tijden bestemd. IJdelheid? Ademtocht? Sla een blik in dat oude Evangelie, de goede, vreugdevolle boodschap. Die in dit Kind..in deze Man van smarten gelooft, zal niet ondergaan in de ijdelheid. Abel mag dan als een stomme getuige op de aarde liggen in zijn bloed... hier is het Kind voor Adam en Eva. Hier is de Man, van de Heere gezonden. Hier is het bestemde deel voor de bestemden. Hier is sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid.

Ambtenaar van Bethlehem..laat mij nog even in het boek van de burgerlijke stand kijken. Ja, daar staat het, jaar en dag: Jezus, geboren te Bethlehem.

Treurigen Sions...laag bij de grond ligt de grond van uw zaligheid.

Jezus..Zaligmaker..Ruimtemaker. Fundament, door de Vader gelegd.

Kerstfeest. God geve ons, in deze donkere dagen rond Kerst, te mogen zien, door het geloof, op dit wonderbaarlijk Kind.

Hij heeft de dood aangedaan om de dood te overwinnen.

Een Licht! Het Licht. Het schijnt!

"Vreest niet", zegt de engel. Ik verkondig u grote blijdschap. U is heden de Zaligmaker geboren. Er is een tijd om geboren te worden. Er is ook een tijd om te sterven. Christus is het Die gestorven is. Er is een tijd om het geplante

uit te rukken.

Jezus is weggerukt uit het land der levenden.

Er is een tijd om af te breken: Jezus zegt:

Breek deze tempel, en Hij bedoelde met de tempel Zijn lichaam. Er is een tijd om te laten verloren gaan. Jezus riep: Mijn God! Mijn God! waarom hebt Gij Mij verlaten?

Deze beproefde steen is door de bouwlieden verworpen, maar door God tot een hoofd des hoeks gezet.

Lieve lezer..geloven wij door genade in deze van God gezonden Zaligmaker? Heil u, al staart uw oog in de duisternis.

Voor u is de tijd van haat, van oorlog, van wegwerping, voorbij!

Gij hebt uw tijd gehad in Hem. Gij hebt eeuwig leven met Hem.

Een tijd om te baren...ijdelheid? Ach, als dit Kindeke niet was geboren, bleven wij gewis verloren.

Dit Man geworden Kind komt terug om te oordelen de levenden en de doden. De grote dag van Zijn toorn komt, en wie zal bestaan?

Buiten Hem blijft alleen dood en ondergang over. Bestemde tijd: Terwijl er gezegd wordt: Heden, indien gij Zijn stem hoort, zo verhard uw harten niet, gelijk in de verbittering geschied is.

Weldra zullen de in bloed gewentelde klederen verbrand worden tot een voedsel voor het vuur.

Jezus zal vrede zijn. 't Zal alles tot de vrede bloeien.

We wensen u een gezegend kerstfeest. Maar wat zeg ik? Hij maakt de donkere dagen licht. Hij heeft gedacht aan Zijn genade. De schaduw gaat voorbij.

De nacht is haast ten einde,
de morgen niet meer ver.

Bezing nu met verblijden
de heldre morgenster.

Wie schreide in het duister
begroet zijn klare schijn
als hij met al zijn luister

straalt over angst en pijn.

Zo is ons God verschenen
in onze lange nacht.

Hij die de engelen dienen.
die eeuwen is verwacht,
is als een kind gekomen
en heeft der wereld schuld
nu zelf op zich genomen
en draagt ze met geduld.

Hoevele zwarte nachten
van bitterheid en pijn
en smartelijk verwachten
ons deel nog zullen zijn
op deze donkre aarde,
toch staat in stille pracht
de ster van Gods genade
aan 't einde van de nacht.

God lijkt wel diep verborgen
in onze duisternis
maar schenkt ons toch een morgen
die vol van luister is.
Hij komt ons toch te stade
ook in het strengst gericht.
Zijn oordeel is genade,
Zijn duisternis is licht.

Hartelijk gegroet!

D.C.O.

oo00oo